

บันทึก

เรื่อง ธนาการเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรขอให้กระทรวงการคลัง
ดำเนินการประกาศให้ธนาคารฯ เป็นสถาบันการเงินตามพระราชบัญญัติ
ดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง ได้มีหนังสือ ที่ กค.๐๓๐๓/๒๗๔๔ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๒๔ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า เนื่องจาก ธนาการเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรได้ปรับปรุงอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม โดยได้เพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมเงินแต่ละประเภทสูงขึ้นอีกร้อยละ ๑ ต่อปี กล่าวคือ จากร้อยละ ๑๒ - ๑๓ - ๑๔ ต่อปี เป็นร้อยละ ๑๓ - ๑๔ - ๑๕ ต่อปี ตามลำดับ การที่ธนาคารฯ ได้เพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมนี้ ทำให้เกิดปัญหาในกรณีที่ผู้กู้ไม่ชำระคืนเงินทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งตามข้อบังคับการให้กู้ยืมเงินของธนาคารฯ กำหนดไว้ว่า ให้ธนาคารฯ เรียกดอกเบี้ยสำหรับต้นเงินส่วนที่มีได้ชำระตามกำหนดนั้น เพิ่มขึ้นจากอัตราดอกเบี้ยที่กำหนดไว้อีกร้อยละ ๓ ต่อปี แต่เมื่อดอกเบี้ยรวมกันแล้วจะต้องไม่เกินอัตราตามที่กฎหมายกำหนดจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยเหตุนี้ธนาคารฯ จึงไม่สามารถใช้มาตรการเรียกดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ ๓ ต่อปีได้ เพราะจะขัดกับมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ดังนั้น ธนาคารฯ จึงได้ขอให้กระทรวงการคลังดำเนินการประกาศให้ธนาคารฯ เป็นสถาบันการเงินตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ เพื่อให้สามารถกำหนดอัตราสูงสุดของดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมจากผู้กู้เพิ่มขึ้นจากไม่เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี เป็นไม่เกินร้อยละ ๑๘ ต่อปีได้

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังพิจารณาแล้ว เห็นควรให้ธนาคารฯ ยังคงเรียกเก็บอัตราดอกเบี้ยที่จะพึงเรียกได้จากผู้กู้ยืมไม่เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ส่วนการแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติกรณีที่ผู้กู้ผิดนัดไม่ชำระคืนเงินต้นทั้งหมดหรือบางส่วนนั้น สำนักงานเศรษฐกิจการคลังขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า หากธนาคารฯ จะถือว่า ดอกเบี้ยที่เรียกเพิ่มขึ้นเป็นเบี้ยปรับแทนดอกเบี้ยจะเป็นการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ประการใด และจะมีวิธีอื่นที่จะปฏิบัติให้ถูกต้องวิธีใดบ้าง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) ได้ประชุมปรึกษาหารือดังกล่าว โดยมีผู้แทนสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง และผู้แทนธนาคารฯ เข้าร่วมชี้แจงข้อเท็จจริงแล้วได้ความว่า เดิมธนาคารฯ ได้เรียกเก็บดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของแต่ละประเภทในอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑๒ - ๑๓ - ๑๔ ต่อปี ต่อมา ธนาคารฯ ได้ปรับปรุงอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมโดยได้เพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของแต่ละประเภทสูงขึ้นอีกร้อยละ ๑ ต่อปี คือ จากร้อยละ ๑๒ - ๑๓ - ๑๔ ต่อปี เป็นร้อยละ ๑๓ - ๑๔ - ๑๕ ต่อปีตามลำดับ และตามข้อบังคับการให้

กู้ยืมเงินของธนาคารฯ กำหนดไว้ว่า ในกรณีที่ผู้กู้ไม่ชำระคืนต้นเงินทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ธนาคารฯ เรียกดอกเบี้ยสำหรับเงินต้นส่วนที่ยังมิได้ชำระตามกำหนดนั้นเพิ่มขึ้นจากอัตราดอกเบี้ยที่กำหนดไว้อีกร้อยละ ๓ ต่อปีจนกว่าจะชำระเงินเสร็จ แต่เมื่อคำนวณดอกเบี้ยรวมกันแล้วจะต้องไม่เกินอัตราตามที่กฎหมายกำหนด โดยเหตุนี้ ธนาคารฯ จึงไม่สามารถใช้มาตรการเรียกดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ ๓ ต่อปีได้ เพราะจะขัดกับมาตรา ๖๕๔^๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ดังนั้น เพื่อให้ธนาคารฯ สามารถกำหนดอัตราสูงสุดของดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมจากผู้กู้เพิ่มจากอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี เป็นไม่เกินร้อยละ ๑๘ ต่อปีได้ ธนาคารฯ จึงได้ขอให้กระทรวงการคลังดำเนินการประกาศให้ธนาคารฯ เป็นสถาบันการเงินตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ต่อไป

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังซึ่งได้รับมอบหมายให้พิจารณาเรื่องนี้ มีความเห็นว่า ยังไม่สมควรที่กระทรวงการคลังจะประกาศให้ธนาคารฯ เป็นสถาบันการเงินตามที่ธนาคารฯ ขอล โดยเห็นว่าควรให้ธนาคารฯ ยังคงเรียกเก็บอัตราดอกเบี้ยที่จะพึงเรียกได้จากผู้กู้ยืมในอัตราไม่เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี และได้หารือคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติ รวม ๒ ข้อ คือ

๑. ธนาคารฯ จะถือว่าดอกเบี้ยที่เรียกเพิ่มขึ้นเป็นเบี้ยปรับแทนดอกเบี้ยจะเป็นการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ประการใด

๒. จะมีวิธีอื่นที่จะปฏิบัติให้ถูกต้องวิธีใดบ้าง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) เห็นว่า ข้อหารือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังในประการแรกนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏตามหนังสือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังดังกล่าวข้างต้นว่า ธนาคารฯ มีข้อบังคับการให้กู้ยืมเงินซึ่งกำหนดว่า ในกรณีที่ผู้กู้ไม่ชำระคืนต้นเงินทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ธนาคารฯ เรียกดอกเบี้ยสำหรับเงินต้นส่วนที่ยังมิได้ชำระตามกำหนดนั้นเพิ่มขึ้นจากอัตราดอกเบี้ยที่กำหนดไว้อีกร้อยละ ๓ ต่อปี แต่เมื่อคำนวณดอกเบี้ยรวมกันแล้วจะต้องไม่เกินอัตราที่กฎหมายกำหนด เมื่อพิจารณาตามข้อบังคับนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ดอกเบี้ยที่ธนาคารฯ เรียกเพิ่มขึ้นตามข้อบังคับดังกล่าวนี้มีข้อความบ่งชี้ว่าเป็นดอกเบี้ยมิใช่เบี้ยปรับตามนัยมาตรา ๓๗๙^๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ฉะนั้น จึงต้องอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าวโดยไม่มีปัญหา

อย่างไรก็ดี เมื่อได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังประกอบกับเหตุผลที่ธนาคารฯ แจ้งไปยังกระทรวงการคลังตามที่ปรากฏในหนังสือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็พอจะเห็นเจตนาของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้ว่า มีความประสงค์จะหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า ในกรณีที่มีข้อสัญญาไว้ล่วงหน้าว่า ถ้าผู้กู้ไม่ชำระคืนต้นเงิน

^๑ มาตรา ๖๕๔ ท่านห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปี ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่านั้น ก็ให้ลดลงมาเป็นร้อยละสิบห้าต่อปี

^๒ มาตรา ๓๗๙ ถ้าลูกหนี้สัญญาแก่เจ้าหนี้ว่าจะใช้เงินจำนวนหนึ่งเป็นเบี้ยปรับเมื่อตนไม่ชำระหนี้ก็ดี หรือไม่ชำระหนี้ให้ถูกต้องก็ดี เมื่อลูกหนี้ผิดนัดก็ให้รับเบี้ยปรับ ถ้าการชำระหนี้ท่านจะพึงทำนั้นได้แก่งวดการอื่นใดอันหนึ่ง หากทำการอันนั้นฝ่าฝืนมูลหนี้เมื่อใดก็ให้รับเบี้ยปรับเมื่อนั้น

ทั้งหมดหรือบางส่วนตามกำหนด ผู้กู้ยินยอมชำระเบี้ยปรับให้แก่ธนาคารฯ ในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปีสำหรับต้นเงินที่ผู้กู้ยังมีได้ชำระคืน ข้อสัญญาเช่นนี้จะมียกเว้นตามกฎหมายหรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) เห็นว่า ข้อสัญญาดังกล่าว แม้จะมีมาตรา ๓๗๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๘/๒๕๒๒ ระหว่างธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) กับพวกจำเลย ซึ่งวินิจฉัยว่า การที่ธนาคารให้กู้เงินคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๙ ต่อปี โดยมีข้อสัญญาว่า ถ้าลูกหนี้ผิดนัดไม่ชำระหนี้ ให้เรียกเบี้ยปรับร้อยละ ๖ ต่อปี ไม่ขัดต่อประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๐๙ ออกตามความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ข้อ ๔ (จ) โดยศาลฎีกามีความเห็นว่าการที่ผู้กู้สัญญาว่าถ้าผู้กู้ผิดนัดไม่ชำระต้นเงินและดอกเบี้ยตามงวด ยอมเสียเบี้ยปรับให้ไม่เกินร้อยละ ๖ ต่อปีในต้นเงินและดอกเบี้ยที่ค้างชำระ เห็นได้ว่าเบี้ยปรับดังกล่าวจะต้องเสียต่อเมื่อลูกหนี้ผิดนัดไม่ใช้เงินที่กู้และดอกเบี้ยให้ตรงตามเวลาในสัญญาอันทำให้โจทก์เสียหาย จึงเป็นค่าเสียหายที่กำหนดกันไว้ล่วงหน้ามีผลบังคับได้ กรณีไม่ใช่เรื่องโจทก์เรียกดอกเบี้ยเพิ่มเพื่อหลีกเลี่ยงประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๐๙ ออกตามความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ข้อ ๔ (จ) ดังนั้นก็จริง แต่วิธีการกำหนดเบี้ยปรับแทนดอกเบี้ยตามข้อหาหรือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) เห็นว่า การกระทำเช่นนี้มีมูลเหตุชี้นำไปสู่ปัญหาว่า ข้อสัญญาเช่นนี้จะขัดต่อมาตรา ๑๑๓^๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือไม่ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในการวินิจฉัยว่า ข้อสัญญาใดจะเป็นโมฆกรรมตามมาตรา ๑๑๓ แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ ย่อมจะต้องพิเคราะห์ถึงวัตถุประสงค์อันเป็นความมุ่งหมายและเจตนาอันแท้จริงของผู้สัญญาประกอบกัน ก็เมื่อวิธีการกำหนดเบี้ยปรับแทนดอกเบี้ยตามข้อหาหรือของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังแสดงอยู่ว่ามีวัตถุประสงค์ที่จะให้ธนาคารฯ สามารถใช้มาตรการเรียกเบี้ยปรับแทนดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ ๓ ต่อปี ทั้งๆ ที่ขัดต่อมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี เช่นนี้ก็ย่อมแสดงอยู่ในตัวว่าเจ้าหนี้และลูกหนี้ต่างร่วมใจกันหลีกเลี่ยงกฎหมาย เพราะฝ่ายเจ้าหนี้ประสงค์จะได้ดอกเบี้ยในอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นและฝ่ายลูกหนี้มีความจำเป็นบังคับ ในที่สุดก็เกิดผลอันไม่พึงปรารถนาและเห็นได้ชัดว่าประโยชน์ที่เจ้าหนี้ได้รับนั้นมากเกินไปอันสมควรตามเงื่อนไขแห่งการกู้ยืม ดังนี้ ย่อมเป็นการยากที่จะหาเหตุผลสนับสนุนว่ามาตรการเช่นนี้ชอบด้วยกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาในคดีดังกล่าวข้างต้นที่วินิจฉัยว่า เบี้ยปรับดังกล่าวเป็นค่าเสียหายที่กำหนดกันไว้ล่วงหน้ามีผลบังคับได้ก็อยู่ในวิสัยที่อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้เพราะวิธีการเรียกเอาเงินจากผู้กู้เพิ่มขึ้นเป็นเบี้ยปรับแทนดอกเบี้ยนั้น แท้จริงก็พยายามจะหาทางแก้ไขปัญหาโดยผลกระทบให้แก่ผู้กู้ยืมโดยวิธีการเรียกเป็นเบี้ยปรับแทนดอกเบี้ย ซึ่งผลที่ผู้กู้จะได้รับก็คือต้องเสียดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นนั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่าวิธีการเช่นนี้ย่อมจะขัดต่อพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งบัญญัติความผิดฐานเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราไว้ใน

^๓ มาตรา ๑๑๓ การใดมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายก็ดี เป็นการพันวิสัยก็ดี เป็นการขัดขวางต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ดีการนั้นท่านว่าเป็นโมฆกรรม

มาตรา ๓^๔ ว่านอกจากการให้บุคคลอื่นยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ แล้วการปิดบังการเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราด้วยวิธีกำหนดข้อความอันไม่จริงในเรื่องจำนวนเงินกู้ หรืออื่น ๆ ไว้ในหนังสือสัญญา หรือการกำหนดจะเอา หรือรับเอาซึ่งกำไรอื่นเป็นเงินหรือสิ่งของ หรือโดยวิธีเพิกถอนหนี้ หรืออื่น ๆ จนเห็นได้ชัดว่าประโยชน์ที่ได้รับนั้นมากเกินไปเกินสมควรตามเงื่อนไขแห่งการกู้ยืมนั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ด้วยเหตุนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) จึงเห็นว่า การแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยวิธีที่สำนักงานเศรษฐกิจการคลังหาร้อยอมเป็นการปฏิบัติที่ไม่อาจกล่าวได้ว่าถูกต้องตามกฎหมาย

สำหรับข้อที่สำนักงานเศรษฐกิจการคลังหรือว่า จะมีวิธีอื่นที่จะปฏิบัติให้ถูกต้องวิธีใดบ้างนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) เห็นว่า ตามกฎหมายเมื่อผู้กู้ยืมผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามที่สัญญาไว้กับธนาคารฯ ธนาคารฯ ซึ่งเป็นผู้ให้กู้ยืม นอกจากจะเรียกดอกเบี้ยตามข้อบังคับของธนาคารฯ และสัญญากู้ยืมที่ผู้กู้ทำไว้กับธนาคารฯ แล้ว ก็อาจจะเรียกค่าเสียหายอย่างอื่นนอกจากดอกเบี้ยได้ แต่การจะเรียกค่าเสียหายดังกล่าวได้เพียงใดหรือไม่ ก็ย่อมจะต้องอาศัยการพิสูจน์ค่าเสียหายตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๒ วรรคสอง^๕ และมาตรา ๒๒๔ วรรคสาม^๖ อย่างไรก็ตาม การที่สำนักงานเศรษฐกิจการคลังหรือปัญหาในทางกฎหมายโดยมิได้เสนอกรณีที่เป็นปัญหามาด้วยเช่นนี้ย่อมไม่อาจจะพิจารณาและให้ความเห็นได้ ดังนั้น หากสำนักงานเศรษฐกิจการคลังมีความคิดเห็นที่จะใช้วิธีอื่นเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้แก่ธนาคารฯ โดยกระทรวงการคลังจะไม่ดำเนินการประกาศให้ธนาคารฯ เป็นสถาบันการเงินตามที่ธนาคารฯ ขอ เมื่อมีปัญหาว่าวิธีการนั้นจะถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่

^๔ มาตรา ๓ บุคคลใด

(ก) ให้บุคคลอื่นยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือ

(ข) เพื่อปิดบังการเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราท่านบัญญัติไว้ในกฎหมาย บังอาจกำหนดข้อความอันไม่จริงในเรื่องจำนวนเงินกู้หรืออื่น ๆ ไว้ในหนังสือสัญญา หรือตราสารที่เปลี่ยนมือได้ หรือ

(ค) นอกจากดอกเบี้ย ยังบังอาจกำหนดจะเอา หรือรับเอาซึ่งกำไรอื่นเป็นเงินหรือสิ่งของ หรือโดยวิธีเพิกถอนหนี้ หรืออื่น ๆ จนเห็นได้ชัดว่าประโยชน์ที่ได้รับนั้นมากเกินไปเกินสมควรตามเงื่อนไขแห่งการกู้ยืม

ท่านว่าบุคคลนั้นมีความผิดฐานเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

^๕ มาตรา ๒๒๒ การเรียกเอาค่าเสียหายนั้น ได้แก่เรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหาย เช่นที่ตามปกติย่อมเกิดขึ้นแต่การไม่ชำระหนี้

เจ้าหนี้จะเรียกค่าสินไหมทดแทนได้ แม้กระทั่งเพื่อความเสียหายอันเกิดแต่พฤติการณ์พิเศษ หากว่าคู่กรณีที่เกี่ยวข้องได้คาดเห็นหรือควรได้คาดเห็นพฤติการณ์เช่นนั้นล่วงหน้าก่อนแล้ว

^๖ มาตรา ๒๒๔ หนี้เงินนั้น ท่านให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละเจ็ดถึงต่อปี ถ้าเจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย ก็ให้คงส่งดอกเบี้ยต่อไปตามนั้น

ท่านห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด

การพิสูจน์ค่าเสียหายอย่างอื่นนอกจากนั้น ท่านอนุญาตให้พิสูจน์ได้

และประสงค์จะหารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาก็อาจจะกระทำได้

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๒๔